

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Dialecticam, siue Scientiam de Veritate, in decem libros
distributam

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

IV. Quid alij de conceptu communi indiuidui sentiant?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95210](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95210)

37 Quartum argumentum pro nostra sententia sit: quia iuxta contrariam speciem de indiuiduo, homo v.g. de Petro immediatè prædicari non potest. Consequens est absurdum, & quod, vel aduersarii inficias eunt. Sequelam suadeo: ratio illa communis indiuidui inter Petrum, & hominem mediaret: igitur homo de Petro non posset immediatè prædicari: consequentia est in propatulo: probatur antecedens: Namque ratio illa communis indiuidui est verè indiuiduum: at indiuiduum iuxta dialecticos omnes speciei subiici, eaque inferior esse debet: rursum ea ratio communis indiuidui est superior Petro, vt exploratum est: iam ergo ea ratio communis indiuidui est inferior homine, & superior Petro, atque adeo inter vtrumque media, & in amborum confinio posita.

38 Argumentor quintò: Per actum, quo plura exprimitur indiuidua nequit abstrahi ratio communis indiuidui: sed per actum respondentem huic voci, *indiuiduum*, plura indiuidua explicantur: igitur per eum actum ratio communis indiuidui abstrahi nequit, ac proinde per nullum: etenim ille, si quis alius rationem illam communem abstrahere posset, ac deberet: maior est perspicua: minor suadetur, quia per illum actum indiuidui, seu carentia diuisionis exprimitur, ac per coniequens ipsa diuisio: at diuisio non, nisi inter multa intelligi potest: igitur multitudo per eum actum exprimitur: cum ergo multitudo sit aggregatio quædam unitatum, necesse est, vt is actus plures unitates, siue indiuiduationes exprimat.

39 Tandem argumentor. Nequit dari ratio communis differentie infimæ: si enim est ratio communis & superior quomodo potest esse infima: at differentia indiuidualis, & numerica est infima: eius ergo nequit dari ratio communis: maior vna proposita est, atque probata: minor suadetur, quia tamen infra differentiam genericam sit specifica propterea quod genus prædicetur de pluribus differentibus specie, & infra differentiam specificam ea, quæ dicitur numerica, & indiuidualis, eo videlicet, quod species prædicetur de pluribus solo numero differentibus; cæterum infra indiuidualem, ac numericam non est alia vlla differentia: haud enim est ab indiuiduo speciei subiecto descendere ad alia inferiora inter se diuersa: differentia igitur indiuidualis est infima, cum id sit infimum in vnoquoque genere, infra quod non est aliud quidpiam.

CAPVT IV.

Quid alij de conceptu communi indiuidui sentiant.

40 **E**Vm dari posse affirmant B. Thomas 1. part. q. 30. art. 4. corpore. Ioannes à S. Thoma quaest. 9. log. art. 2. Hurtadus disp. 5. log. sect. 7. Arriaga disp. 7. log. sect. 4. subsect. 2. Tellez disp. 6. log. sect. 4. concl. 2. Auersa in log. quaest. 9. sect. 12 per totam, & sect. 16. in solut. obiect. 1. Suarez disp. 6. met. sect. 8. Rubius cap. 3. de spec. quaest. 6. n. 138. Doctor Canterus, tum cap. de spec. tum cap. de substantia. Compton. disp. 35 log. sect. 1. num. 6. Oña, Conimbricenses, & alij complures, tum ex nostris, tum etiam ex exteris. Pro quorum sententia obiicies primo: Petrus v.g. est verè & propriè indiuiduum & Paulus etiam: ergo sunt similes in ratione indiuidui: hæc ergo ab eis abstrahi potest, haud secus, ac ratio communis ho-

P. Lyncei Philosophia Tom. I.

minis ab eis abstrahi potest, quia sunt similes in ratione hominis.

Obiicies secundo: vnum, & indiuiduum perinde sunt, atque in idem recidunt: sed datur ratio communis vniuers. ergo & indiuidui. Sequela videtur perspicua, nec non maior: probatur autem minor, quoniam abstracta essentia proprietas abstrahi potest, ac debet, qua ratione à Petro & Paulo abstrahere datur, non minus risibile, quam hominem: sed ens à suis inferioribus abstrahi potest: ergo & vnum entis affectio, ac proinde huius est ratio communis. Obiicies tertio, & præcedens confirmabis argumentum: vnum, quod consequitur ens, velut eius attributum, & quod simul cum eo necessaria ratione abstrahitur haud est vnum transcendentale ab indiuiduali, vniuersali, & virtuali abstractum, vt aliqui fingunt: ergo est vnum indiuiduale, siue indiuiduum, atque adeo huius datur ratio communis: consequentia vertè nequit in dubium: suadetur antecedens, quoniam vnum illud transcendentale abstractum, ab indiuiduali, vniuersali, & virtuali, esset superius, & inferius, vno vniuersali: superius, quia ab eo abstrahitur: inferius, quia vnum vniuersale, continet sub se vnum vniuersale, v.g. animal, hominem, equum, &c. adeoque illud vniuersale, quod peculiariter abstrahitur à triplici vno.

Obiicies quarto: Petrus v.g. est similis Paulo in ratione indiuidui: hæc ergo potest ab eis abstrahi: consequentia palam est ex dictis: antecedens, cuius maior est difficultas, probatur ita: si Petrus non esset similis Paulo in ratione indiuidui, essent ambo in ea dissimiles propriè, sicut hæc linea, si non est alteri æqualis, hoc ipso est ei inæqualis: sed non est alter alteri dissimilis in ratione indiuidui: tum, quia ambo sunt conceptus omnino similes, nullamque admittentes dissimilitudinem, vt omnibus est in concessio: tum etiam, quia aliàs distingui duo quædam esset ea dissimilari.

Obiicies quinto: duo indiuidua creata quatenus indiuidua non magis differunt, esto vltimo differant quam ens creatum, & increatum reale, & rationis: horum enim est infinita distantia per defectum alterius extremi, eiusque summam imperfectionem; illorum vero, scilicet entis creati, & increati per excessum alterius extremi, eiusque summam, & illimitatam perfectionem: quæ autem est infinita distantia, ea non patitur aliam se superiorem. Tum sic: ab ente creato, & increato reali, & solius rationis, quantumcunque distent, ac differant inuicem, potest nihilominus abstrahi ratio communis entis, vt ostenditur in metaph. lib. 5. tract. 2. cum nobis erit sermo de vniucatione entis. Quantaunque ergo sit distantia, ac diuersitas indiuiduorum provt talium, poterit tamen ab eis abstrahi ratio communis indiuidui in qua cuncta conueniant.

Obiicies sexto: si non posset abstrahi ratio communis indiuidui, maxime, quia ea foret indiuiduum & simul ratio communis: hoc autem, esto sequatur, haud est adeo absurdum, atque à nobis supponitur: quin potius in nostris debet admitti principiis: namque tract. 2. huius libri admittimus prædicabile in communi esse simul superius, & inferius respectu primi prædicabilis, videlicet generis, à quo, & cæteris quinque abstrahitur: quid ergo veremur in præfenti, admittere rationem abstractam ab omnibus indiuiduis provt talibus esse simul indiuiduum, & rationem communem, siue vniuersalem. Obiicies septimo: quando eminens conspicio hoc animal, illud esse indiuiduum cognosco, & quale indiuiduum sit ignoro: distinctus igitur est conceptus indi-

uidui à conceptu talis indiuidui, adeoque alter ab altero poterit abstrahi. Hoc pacto nos etiam citato tract. primo huius libri rationem entis à tali ente siue substantia distingui debere, & abstrahi posse censuimus, quia nimirum de altero conceptu certi & de altero incerti esse solemus.

45 Obiicies octauo. Medium syllogismi debet esse vnum: nam, si non habet vnitatem, sed multipliciter, & distinctionem, haud poterit deteruire syllogismo, vt visitur in hoc: aliquis homo currit, sed Petrus est aliquis homo, ergo currit. At sic est, quod indiuiduum potest esse medium syllogisticum, ergo est vnum, adeoque abstrahitur ab inferioribus, eorumque multiplicitate: minor (haud enim cetera probatione egent) hunc in modum probatur: hic syllogismus est formalis, ac legitime, & in elucubriter concludit: omne indiuiduum est predicabile de vno solo, sed Petrus est indiuiduum; est igitur predicabilis de vno solo: huius autem syllogismi medium, ac veluti angulus est indiuiduum.

46 Obiicies nono. Persona est rationalis natura: indiuidua substantia iuxta Boetium, ac ceteros Theologos: sed datur ratio communis persona: ergo & indiuidui. Obiicies decimo. Hæc, & illa distinctio realis conueniunt in ratione communi distinctionis realis, in eaque sunt similes: vt videtur certo certius: abstrahatur ergo ab illis distinctio, siue diuisio realis, vt sic: quidni ergo ab hac, & illa indiuisione in se, siue indiuiduatione indiuiduatione vt sic abstrahatur: aut, quod ad præsens attinet, quidni recta sit comparatio diuisionis realis ab alio cum indiuisione rei in se. Obiicies vndecimo: & ferme recidit in idem. Quandoquæ datur ratio communis vnus oppositi; ea quoque dari potest, ac debet alterius: vt cernere est in affirmatione, & negatione, amore, & odio, calore, & frigore, visu, & cæcitate, ac reliquis oppositis: sed datur ratio communis diuisionis, ac distinctionis: ergo & indiuisionis, siue indiuiduationis. Nec vero hic est recurrere ad indiuisiōem transcendentalem, quasi satis sit eius solius dari rationem communem: Namque datur ratio communis multitudinis, siue diuisionis indiuidualis ad hanc, & illam: ergo & est admittenda vnitatis, non cuiuscunque, sed oppositæ, & indiuidualis ad omnes, & singulas.

47 Obiicies duodecimo: ab hoc, & illo vniuersali, reali nimirum, & solius rationis, siue commentitio abstrahitur ratio communis, eaque vniuersalis, quia videlicet vtriusque materialia extrinsecè sumpta, & prout subsunt actui intellectus inuicem conueniunt, tametsi destituta sint conuenientia intrinseca, & in ratione entis, vt colligi potest ex dictis supra tract. I. huius libri cap. septimo. Sed hoc, & illud indiuiduum conueniunt extrinsece in ratione indiuidui, ac prout eius nomini, & conceptui subiacent: hoc igitur sufficit, vt ab eis absolute abstrahatur ratio communis etiam vniuersalis indiuidui. Postremo obiicies, & superiorum argumentorum non pauca confirmabis: omnia indiuidua sunt similia inuicem, vt est toties dictum: possunt ergo confuse, & indiscriminatim cognosci: quæ enim sunt sine discrimine, quidni absque illo percipi queant: quæ confusa, & similia, cur non vt talia attingi: potest ergo ab eis abstrahi ratio communis indiuidui: quemadmodum quia animalia omnia confuse, atque indistincte cognosci possunt, & solent, eo ipso vna ab eis abstrahitur ratio communis, quæ cuncta cohibeat. Et quidem vniuersim haud videtur aliud inferiora quædam in eandem coalescere rationem communem,

quam ea vi cognitionis nostræ confundi, ac permisceri inuicem.

48 Ad primum argumentorum horum respondeo, concedo antecedenti, & negata prima consequentia: sicut enim canis sydereus est vere, & proprie canis, & canis æquoreus, ac latrabilis vere, & proprie etiam canis: & tamen in ratione canis haud sunt similes, nec ab eis abstrahi potest communis conceptus canis, vt omnibus est in confesso: ita similiter hoc, & illud indiuiduum vere, & proprie sunt indiuidua, quin tamen in ratione indiuidui ob id similia sint, sicut ad eius abstractionem oportet: quamobrem vt vox, canis rationem, non eandem, aut similem, sed potius diuersam significat, ita vox, indiuiduum, rationem minime eandem significat: quod & nostris argumentis probatum manet, & à priori, vt aiunt, hunc in modum potest ostendi: Petrus, siue hoc animal rationale, per animalitatem est similis equo, per rationalitatem dissimilis: at per hæc eandem, nec similis, nec dissimilis, sed duntaxat distinctus à quouis alio: proinde Petrus quatenus indiuiduum, siue hic homo, nulli censendus est esse similis.

49 Quam solutionem dupliciter declaro, & confirmo. Primo sic: Perinde est dicere Petrus est indiuiduum, & Paulus est indiuiduum, ergo sunt omnino similes in ratione indiuidui; ac dicere, hic paries est albus, & ille paries est niger: ergo sunt omnino similes in qualitate: cum hoc tamen discrimine, quod ad exprimendum album, & nigrum in se non similia, nomina etiam dissimilia nobis suppetant, secus vero ad exprimendum hoc, & illud indiuiduum, quæ cum non sint similia in se, non nisi nominibus similibus à nobis explicari possunt quoad eorum rationem indiuidualem. Quocirca distingui debet antecedens superioris argumenti in cuius solutione versatur: Petrus est indiuiduum, & Paulus est indiuiduum, sicut Petrus, negotaliter, quam Petrus, concedo: vnde quæ vtriusque similitudo in ratione indiuidui colligi queat: Nulla certe nisi satis inuicem similiter.

50 Secundo eandem solutionem confirmo, & declaro: Huius argumenti: Petrus est hic numero, Paulus etiam est hic numero: ergo vterque est hic numero, ac proinde vnus, & idem numero homo: huius inquam argumenti consequens est falsum, & consequentia nulla: falsitati ergo, & inconsequentia obnoxius est modus arguendi contrarius, cuius solutio præ manibus est impræsentiarum. Quemadmodum ergo in casu instantiæ omnes causamur inopiam nominum, & dicimus Petrum esse hunc numero, Paulum vero esse etiam hunc numero, sed alium hunc numero à Petro, tametsi aliud nobis ad hoc exprimendum non suppetat nomen; ita similiter dicendum est, Petrum esse indiuiduum, & Paulum etiam esse indiuiduum, sed non tale, quale Petrus est, siue simile, sed potius omnino diuersum, vt vt eodem nomine vtriusque exprimat in indiuiduatione.

51 Alia quoque eidem argumento potest adhiberi solutio, quæ sic habet: Quamuis hoc, & illud indiuiduum similia sint in ratione indiuidui, adhuc ratio communis indiuidui nequit ab eis abstrahi: siquidem similitudo non semper est fundamentum abstractionis, sed tunc solum, quando in ratione abstracta nulla cernitur repugnantia, vel contradictio: cum ergo in ratione illa communi, & abstracta indiuidui, non vero in ratione communi, & abstracta animalis repugnantia sit, vt supra ostendimus, mirandum non est, quod ab hoc, & illo animali,

mali, quia similibus in conceptu animalis, huius abstrahi possit ratio communis; cum tamen abstrahibilis non sit ratio communis indiuidui ab hoc, & illo quantumlibet vtrumque in conceptu indiuidui simile esse disputandi gratia permittamus. Cuius solutionis quemadmodum, & superioris duplex est confirmatio, & declaratio. Prior est: bonitas coniuncta cum malitia alicuius rei creatæ, potioris v. g. quæ salutis mala est, & gustui bona; fundat simultaneam volitionem, & nolitionem inefficacem, non vero efficacem, quoniam in hac posteriori datur repugnantia, quæ non reperitur in priori, pari ergo modo similitudo in conceptu hominis, aut animalis, v. g. alterutrius fundat rationem communem, & abstractam, quin tamen similitudo in conceptu indiuidui ad hoc abstrahendum fundamento esse possit, nimirum quia in posteriori abstractione visitur repugnantia, quæ nequiquam in priori. Posterior eiusdem solutionis confirmatio, & declaratio sic habet: homo, & equus iuxta negantes præcisiones obiectiuas, & distinctionem virtualem in rebus creatis sunt similes in rationali non minus, quam in animali: & tamen abstrahi nequit ab eis vna ratio communis rationalis; tamen ergo Petrus, & Paulus sint similes in conceptu indiuidui, huius tamen ab eis ratio communis haud propterea poterit abstrahi.

52

Ad secundum argumentum respondeo: vnum entis attributum cum indiuiduo non recurrit, nec est idem, sed potius ab vnitatem indiuiduali vniuersali, & virtuali præscindit, easque transcendit, adeoque vnum transcendentale dici consuevit: quapropter abstracta ratione entis, haud est necesse ob id abstrahi rationem communem indiuidui, seu vnus indiuidualis, sed potius vnus transcendentalis: hoc enim, vt dictum est, non vero illud consequitur ens tanquam eius proprietatis. Ad tertium argumentum, superiorique replicam, respondeo, negato antecedenti: eius autem probatio non vrget: quando namque vnum vniuersale est concretum secundo intentionale, nil vetat vnum transcendentale eo simul esse superius, & inferius, vt in simili dictum est supra tract. 1. huius libri, cum esset de prædicabili vt sic, & genere sermo.

53

Ad quartum argumentum respondeo primò, Petrum & Paulum fortasse dici posse in ratione indiuidui esse dissimiles, sin minus specificè, & essentialiter, at certè numericè, & indiuidualiter quo pacto tum ambo, tum etiam quæuis indiuidua sub eadem contenta specie dicuntur à Porphyrio differre numero: differentia autem videtur esse dissimilitudo quedam. Respondeo secundò, & probabilius, Petrum, & Paulum in ratione indiuidui, nec esse similes, nec etiam positiuè & propriè dissimiles, sed tantum negatiuè, & impropiè dissimilari inuicem. Ita res sibi ipsi, nec est similis; & tamen non est propriè sibi dissimilis. Ita etiam vna carentia iuxta multos, alteri neque similis est, neque dissimilis. Ita quoque vnum infinitum alteri haud est æquale, id est tantum, quantum illud: haud etiam est ei propriè inæquale, id est eo maius, aut minus, sed tantum habet respectu illius negatiuam, impropriamve æqualitatem, & fortassis etiam inæqualitatem. Et quidem haud opus esse, vt in aliquo prædicato detur, aut similitudo, aut dissimilitudo duorum illud respicientium, vltius constat exemplo quantitatis. quatenus, si formalissimè loquamur, nulla sunt similia, nulla dissimilia, sed tantum æqualia, vel inæqualia; namque iuxta Aristotelem, eiusque sectatores, quorum qualitas est vna, vel diuersa, ea dumtaxat sunt similia, vel dissimilia, cum tamen vnitas, ac diuer-

fitas quantitatis æqualitatem, & inæqualitatem impertiat. Quod autem aduersarii probant, Petrum, & Paulum esse debere similes in ratione indiuidui, quia nimirum non sunt in ea dissimiles; exemplo lineæ vtrique finitæ, quæ si non sit alteri inæqualis, ei debet esse æqualis, friuolum est: siquidem ex defectu inæqualitatis eas inter lineas nequaquam sequitur earum æqualitas vi formæ, vt superioribus liquet exemplis, sed dumtaxat vi materiæ, quæ quidem satis disparet in præsentia.

54

Ad quintum argumentum respondeo. Quod hoc & illud indiuiduum haud magis dissent, differantve, quam ens creatum, & increatum, reale, & rationis, tantum arguit abstrahi posse ab vtroque indiuiduo rationem aliquam communem in qua conueniant. Quod autem ea ratio sit indiuidui, & non hominis, animalis, substantiæ, aliave vnde obsecro inferatur? Hoc pacto canis sydereus, latrabilis, & maritimus, quia non magis differunt, distantiuè, quam Deus, & creatura, ens, & non ens, eo ipso cohibentur sub aliqua ratione communi, non tamen sub ratione communi canis, sed aliqua alia v. g. substantiæ, aut entis, similiter ergo in præsentia, &c.

55

Ad sextum argumentum fortasse paucis aliis, præterquam nobis difficultatem facessurum, respondeo; idcirco idem esse superius, & inferius alio à se distincto, quia potest illud sub se continere, ac simul cum illo etiam alia; necnon etiam ab eo contineri, qua in re nullam esse repugnantiam, & à nobis est ostensum loco, cuius est in argumento ipso facta mentio; & vltius breuiter potest declarari vno, vel altero exemplo: nam creaturæ continentur in creatore velut in causa, & principio, vnde cunctæ flunt; & creator continetur in creaturis tanquam in effectis, atque in earum quauis velut in speculo, & perfectionis suæ infinitæ, cuius aliquam eis particulam communicat, imagine mirum in modum refulget. Res etiam vbicquæ continetur in sua vbitate, velut loco intrinseco, & vbitas vicissim in ea continetur tanquam subiecto, ac velut eius accidens. At esse vniuersale, & singulare, siue indiuiduum esse posse diuidi, & non posse diuidi in plura, quæ duo quo pacto possint coherere inuicem, haud possum assequi: proinde quod in nostris principiis idem esse queat superius, & inferius alio, argumento esse non debet alicui, vt existimet rationem communem indiuidui admittendam esse talem quidem, quæ simul sit indiuiduum, & ratio communis siue vniuersalis: quam enim vtriusque diuersa sit ratio, satis liquet, vt dictum est

56

Ad septimum argumentum respondeo: nunquam cognosci clarè indiuiduum, quin quale sit cognoscatur eo ipso. Exemplum autem argumenti haud premit: hoc enim animali eminus cognito, etsi non cognoscam esse hoc animal, at certè assequor esse hoc viuens, aut hanc substantiam, aut hoc ens, aut hoc subiectum accidentium: quæ mihi procul apparent. Quocirca cognosci aliquid eminus visum esse indiuiduum, non tamen, an hoc animal, aut hic homo, haud est præscindi rationem indiuidui à ratione talis indiuidui, sed differentiam genericam à specificam, aut genericam superiorem à generica inferiori: percepta tamen non in communi, sed in singulari ratione indiuiduationis quando sit eiusmodi præcisio. Aut alijs terminis: id genus præcisionis haud abstrahit indiuiduum in communi ab indiuiduo omni in particulari, sed vnum indiuiduum particulare ab alio, videlicet incompletum à completo, vel minus incompleto: quod aduersariis quid potest prodesse, aut nobis quid obesse.

57 Ad octauum argumentum respondeo, ad rectitudinem medij satis aliquando esse, vt sit vnum ex parte vocis de obliquo importata, veluti si quis ita arguat: canis qualiscunq; demum sit est ens, sed canis latrabilis est canis; ergo ens. tenet syllogismus, quia nimirum canis, qui est eius medium, tamen re significata tenus sit quid multiplex, ac diuersum, at est quidpiam vnum voce significante tenus: æquipollet enim ille discursus huic; omne, quod significatur hac voce canis est ens: sed canis latrabilis significatur hac voce canis: ergo est ens: Quæ cum ita sint, indiuiduum in obiecto nobis syllogismo est medium, adeoque vnum, sin minus quoad rem ipsam, quam importat, at certe penes vocem: æquiualeat enim ille syllogismus huic: omne, quod significatur hac voce, indiuiduum, est prædicabile de vno solo: sed Petrus significatur hac voce, indiuiduum: ergo est prædicabile de vno solo. Atque haud alia requiritur vnitas medij syllogistici, cuius indiuiduum rationem obtinet: illa vero vnitas mere vocalis à nobis indiuiduo permixta non est, quæ reuocatur in controuersiam in præsentia.

58 Respondeo secundo: medium syllogismi debet esse vnum, haud tamen in se, & absolute, sed duntaxat respectiue, & in ordine ad præmissas, vt sensus sit, haud posse illud esse diuersum in vna, & altera earum, sed oportere esse in vtraque idem, siue in se multipliciter, siue vnitate habeat: hoc pacto valet hic syllogismus: omnes Apostoli Dei sunt duodecim: sed Petrus, Andreas, Ioannes, &c. sunt omnes Apostoli Dei: ergo duodecim: & tamen medium importat in se pluralitatem, ac multitudinem, siue diuersitatem quandam, non tamen eam, qua medium sit in vna præmissa vnum, & in alia aliud, quæ de eius vtrouque varietur suppositio. Contra vero syllogismus nobis in argumento obiectus haud valet, quia nimirum habet pluralitatem respectiuam, estque in vna præmissa vnum, & in alia aliud, id est supponens pro vno in altera, & pro alio in altera. Cum enim dicitur; aliquis homo currit: sed Petrus est aliquis homo: ergo currit, medium, videlicet aliquis homo, supponit in maiori pro Paulo, si contingat hunc currere, & in minori pro Petro. Quæ cum ita se habeant; quod huius syllogismi nobis oppositi; omne indiuiduum est prædicabile de vno solo: sed Petrus, &c. medium legitimum sit indiuiduum, haud arguit istud esse rationem quandam vnam in se, & abstractam ab omni inferiorum multiplicitate, sed solum esse vnam respectiue, ac talem, quæ non sit alia omnino, aliaque in præmissis, & in eis iam supponens pro vna re, & iam non pro illa, sed pro alia prorsus distincta.

59 Quod si regulam quandam aueas, qua dignosci possit, quando indiuiduum, aut aliud æquiuocum esse queat medium syllogisticum, & quando non, isthæc potest assignari. Quando latitudo prædicati est talis, vt non restringat subiectum, tum hoc, etsi sit æquiuocum, subire potest rationem medij, & tam esse vnum respectiue, quam est absolute, & in se multiplex, ac diuersum, vt claret in syllogismis duobus, qui obiecti sunt in argumento principali. Cæterum quando prædicatum est tale, vt restringat subiectum iuxta vulgarem paræmiam: subiecta talia sunt qualia permittuntur à prædicatis, tum quidem neque indiuiduum, neque aliud vllum æquiuocum potest medij partes sustinere. Atque ea de causa haud valent hi syllogismi: omnis canis latrat: sed canis syderus est canis: ergo latrat; omne

indiuiduum currit: sed hoc cadauer est indiuiduum: ergo currit.

60 Ad nonum argumentum respondeo, imprimis nullam illud habere vim aduersus eos, qui substantiam, ac personalitatem esse censent entitatem quandam incompletam naturæ superadditam, eamque vltimo terminantem: eius enim rationis incompleta, adeoque subsistentis, aut personæ per eam constituta quidni sit conceptus communis, haud secus, atque aliarum quarumvis partium, & quæ per eas constituuntur totorum? Et quidem ita de substantia, & personalitate sentiunt plerique eorum, quibus cum in præsentia cernimus. Porro si secus se res habeat, & neutra sit entitas incompleta, sed potius alterutra sit substantia singularis completa, vt probabilius esse suo constabit loco; certe, vt indiuidui repugnat ratio communis, & abstracta ita etiam & subsistentiæ, ac personalitatis, necnon, quod consequens est, subsistentis, & personæ: qui autem contra disputant, nihil asserunt, aut possunt, quo talem probent rationem communem.

61 Ad decimum respondeo: quidquid sit de distinctione reali, certe eius concretum, videlicet distinctum realiter ab alio quopiam haud esse rationem vnam, & communem, præcisamque ab omni inferiorum multiplicitate: namque illud aliud, quod respicit foret, & non foret aliud realiter à ratione communi realiter distincti foret, vt supponitur: non foret, quia si est aliud realiter ab illo; ergo distinctum realiter ab illo: non ergo aliud realiter à distincto in communi. Vide dicenda in Metaph. lib. 3. traçt. 6. c. 24. inter ostendendum repugnare rationem communem relatiui, siue relati realis: iam ergo si à distinctione fiat argumentum ad indiuisiōnem, siue indiuiduationem, vt illius concretum, sic etiam huius concretum, hoc est indiuiduum haud poterit abstrahi suis ab inferioribus, eorumque multiplicitate. Respondeo secundo; vt relationis realis iuxta disputanda supra loco nuper memorato, sic etiam distinctionis realis in abstracto sumptæ dari rationem communem, & abstractam. Hinc autem nihil sit, nisi indiuisiōnis, siue indistinctionis realis in se dari rationem communem, non autem indiuisiōnis, indiuidualis siue vltimæ, & infimæ: ea namque esset, & non esset infima: esset, vt supponitur, non esset, quia esset ratio communis, & superior pro eo, ac supra præstrictum est capite tertio ad finem.

62 Ad vndecimum respondeo, rationem communem, & abstractam vnus extremi, siue oppositi haud semper esse coniunctam cum ratione itidem communi alterius, ex cuius est aduerso: namque vnionis Petri datur ratio communis, & specifica, non tamen ipsius Petri: idem cernere est in cognitione, & amore, actione, & quouis modo rei singulari suapte natura illigato. Rursus secundo: aut sermo est de multitudine reali; atque ex eius vniuersalitate, & communitate quid aliud colligitur, quàm vnitatis admittendam esse rationem, communem & vniuersalem; secus vero quod vnitatis indiuidualis, de qua sola in præsentia disputatio: aut sermo est de multitudine indiuiduali; atque huius non est ratio communis: esset enim multitudo indiuidualis, & infima, atque non esset, vt sæpe sæpius in simili dictum.

63 Ad duodecimum respondeo, eo probari dari rationem communem etiam vniocam indiuidui respectu huius, & illius: at non intrinsecam, sed extrinsecam, non primo intentionalem, sed secundò intentionalem, non in actu exercito, sed in actu signato: communis autem ratio indiuidui, non posterioribus

tionibus modis, sed perioribus in controuersia posita est, & à nobis impræsentiarum negata. Declaratur solutio: tamen canis intrinsece, ac primo intentionaliter sumptus, haud sit ratio uniuocæ, & abstracta, sed potius æquiuocæ, & abstractioni minime obnoxia, intuitu huius, & illius; cæterum extrinsece, & secundò intentionaliter usurpatur, & propterea est, perinde atque significatum huius uocis canis, est reuera conceptus uniuocus, & non æquiuocus, comparatione suorum inferiorum: pari igitur modo indiuiduum, licet æquiuocum sit, intrinsece ac primo intentionaliter acceptum; at erit uniuocum, & abstractioni, atque uniuersalitati subiectum, quatenus sumitur extrinsece, & secundò intentionaliter, ac propterea perinde valet, atque significatum huius uocis indiuiduum: Hoc autem est, quod dumtaxat conuincitur argumento contrario, ac verissimum est: at nihil minus, quam nobis contrarium, quam uero ad rem, qua de agimus, pertinet.

64 Ad postremum argumentum Respondeo; indiuidua omnia propterea talia, siue in ratione indiuidui, haud esse similia, haud etiam dissimilia, sed distincta, ut sæpe sapius dictum est: quo circa, si cognoscantur propterea sunt, uti contendit obiectio, magis esse, ut cognoscantur distinctè, quam confusè, & instar unius. sicut ad abstractendam ab eis rationem communem indiuidui oportet. Rursus, fac ea esse similia, & indiscriminata: hinc certè tantum sequitur, quod cognoscantur à nobis, ut talia: bene autem possunt ita cognosci à nobis sine abstractione unius ab eis rationis communis indiuidui: namque etiam Deus ea, ut sunt, adeoque ut similia in ratione indiuidui iuxta aduersarios, cognoscit, quin abstractat rationem communem, & uniuersalem indiuidui: discrimen autem huius, & animalis facta utriusque comparatione ad nostrum intellectum iterum, iterumque est à nobis supra traditum.

C A P V T V.

Quatenus cognosci possit indiuiduum?

65 Nonnulli recentiores censent nullum à nobis indiuiduum cognitione distingui, aut secerni posse ab alio indiuiduo, nisi in ordine ad accidentia aliqua existentia specie diuersa, quæ quidem in unum conueniant, & non in aliud. Quam sententiam suadent primo, quia de indiuiduo utique creato de quo est in præsentia quæstio, nulla scientia, aut definitio esse potest: at si ab alio quoad prædicata essentialia distingui, ac secerni posset independentem ab accidentibus, quæ actu ei inexistant, indiuiduum sciri posset, atque defini. Maior est perspicua, quoniam aliàs scientia de uniuersalibus necessaria non esset: minor probatur, quia definitio est cognitio qua res cognoscitur penes prædicata essentialia, munere quorum ab aliis differt, & cum aliis conuenit: si ergo indiuiduum ita cognosci potest, sanè defini potest eo ipso. Secundo, & recidit in idem: Deus definitur, esto singularis, & indiuiduus sit: non alia ratione, nisi quia sine ordine ad ulla accidentia ei inexistencia per prædicata essentialia exprimi, & à quouis alio secerni potest: ergo & indiuidua creata defini poterunt, ita si possunt distingui: at definitionis incapacia sunt: ergo & cognitionis, qua secundum sola prædicata essentialia, & sine respectu ad accidentia actualia distinguantur inuicem.

66 Tertio, quoniam Dialectici omnes definiunt indiuiduum; cuius collectio proprietatum in nullo reperitur alio: perperam autem in ordine ad proprietates definiretur indiuiduum, si sine respectu ad illas defini posset, seu quod perinde est à quouis alio cognitione secerni, ac diuidi. Quarto, quia cum unum indiuiduum ab alio simili distinguere, ac secernere volumus, his pronominiibus hoc, illud, istud, & similibus utimur, quæ sane indiuiduis actu accidunt: ergo sine ordine ad accidentia actualia fieri nequit, ut unum indiuiduum ab alio cognitione secernamus.

67 Quinto, quoniam indiuidua substantialia non nisi per species accidentium actu existentium cognoscere possumus: ergo non nisi in ordine ad accidentia existentia, & sensibus externis obuia ea inuicem distinguere, ac secernere poterimus. Demum essentia unius indiuidui est omnino similis essentia alterius indiuidui eiusdem speciei: nostra igitur cognitio alterum ab altero dilucidare non poterit in ordine ad prædicata essentialia: quippe in quibus omnino conueniunt: accidentia autem mere possibilis, quæ in uno indiuiduo esse possunt, in alio eiusdem speciei eadem ratione esse quoque sustinent aliàs eiusdem speciei, & essentia nequaquam essent: unum ergo ab altero secerni non poterit per ordinem ad accidentia mere possibilis, utpote quæ utriusque communia sunt ex æquo.

68 Hac sententia in primis videntur sibi explicasse Scotum, dum hæc eadem à natura distinguit: namque accidentia à natura distincta, eique superaddita hæc eadem quædam, & indiuiduatio sunt, per quam unum indiuiduum ab alio quoad nos distinguitur, ac secernitur. Deinde sibi videntur emoluisse sententiam illam Thomisticam, quæ indiuiduationem à materia signata desumi docet: siquidem materia signata quantitate, & reliquis accidentibus indiuiduatio quoad nos est, per quam unum indiuiduum ab alio secernimus.

69 Cæterum hæc opinio mihi maximopere displicet: Tum quia in hac anima rationali v. g. plura possunt esse accidentia, quæ in alia diuinitus esse nequeant: ergo per ordinem ad illa accidentia, esto nunquam extitura, secerni potest altera ab altera: antecedens ex c. 2. constat, ubi quoduis indiuiduum habere posse, ubi cationes, durationes, actiones, uniones specie diuersas ab iis, quas aliud quoduis etiam simile fortiri potest, satis ostensum: Tum etiam, quia cognitio est magis præcisua ratione suæ perfectionis, & immaterialitatis, quam actio physica sponte sua imperfecta, & materialis: sed actio physica præ priori ad accidentia actualia, & quin illa attingat, hanc formam equi, Bucephali v. g. ab alia quauis præscindit, & illam producit quin aliquam producat aliam: ergo à fortiori, ut aiunt, nostra cognitio præ priori ad accidentia actualia, & quin ea attingat unum indiuiduum præscindere poterit ab alio, eaque secernere inuicem.

70 Tum tertio: Hæc propositio; *Petrus non est Paulus*, distinguit Petrum à Paulo: at non in ordine ad accidentia actualia, quæ uni, & non alteri inexistencia cognoscat: ergo, &c. Maiorem quis neget? Minor suadetur: cognitio correspondens iis uocibus illud per se attingit, quod eiusmodi uoces significant; alias cognitio his subiecta uocibus; *Dem est trinus*: Iudam esse damnatum assereret: at ex uocibus; *Petrus non est Paulus*, solam substantiam Petri, & Pauli significant: solam ergo illam, & non accidentia ulla actualia percipit: Tum demum: quoduis indiuiduum per hæc eadem sibi intrinsecam,